

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

**SMŘŤ NA DRUHOM
BREHU**

SMRŤ
NA DRUHOM
BREHU

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

SMRŤ
NA DRUHOM
BREHU

slovar

Text © Dominik Dán 2016
Published by arrangement with DANKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2016

ISBN 978-80-556-2593-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Infelices sunt ii, qui omnia sibi licere existimant.

Nešťastní sú tí, ktorí si myslia, že si všetko môžu dovoliť.

(Ammianus Marcellinus podľa Ciceróna)

*Môj kamarát a kolega Štefan Svoboda si žalostne
málo užil zaslúženého odpočinku v dôchodku.
Tento príbeh venujem jemu.*

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., Zuzane Hanzlovičovej,
Jozefovi Ochránkovi, Ing. Petrovi Sokolovi,
MUDr. Denisovi Valentovi, PhD., MUDr. Jaromírovi
Chorváthovi, MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc., MPH.

1

MAREC 1994

Detektív z oddelenia vražd Richard Krauz sa zošúveril do guľôčky, schúlený pod pršiplášťom sedel meravo ako socha, rezignovane prijímal kvapku za kvapkou. Padali mu na hlavu, na plecيا, na ruky... Bolo ich veľa, padali všade a išlo mu to na nervy.

Za iných okolností mal vodu rád – hmlu, dážď, jazera, potoky, rieky, bazény, vodu ako súčasť prírody zbožňoval.

V pohári ani nie.

Sedel meravo a pozorne sledoval priestor pred sebou. Kde padne ďalšia? Čo ešte navlhne? Kam sa má uhnúť?

Ani plavák na hladine sa nepohol, ani steblo trávy sa pod váhou kvapiek neohlo, ani gumené rybárske čižmy ho neomínali, ani zmoknutý pes neskučal pri stane. Ani záber.

Keby sedel na brehu jazera, keby pes naozaj skučal pri stane, keby mali nahodené a kamarát Jožo by ho volal do stanu na poldeci, bolo by to s tým kvapkaním v poriadku – voda k rybačke predsa patrí. Lenže Krauz sedel v kancelárii číslo stoštyridsaťjeden, široko-ďaleko žiadna udica, o kaproch ani nehovoriac.

Niekde nad nimi na hornom poschodí prasklo vodovodné potrubie a kým sa driemajúci, večne ufrflaní údržbári rozhybali, voda presiakla cez strop a kvapkalo mu na hlavu, na spisy, na stoly, na koberec, na všetko – aj do umývadla, kde to prekážalo najmenej.

„Kurva aj s údržbarmi,“ šomral si. „Keby som sa ešte raz narodil, budem údržbárom.“ Na chvíľu sa zamyslel, potom sám sebe prikývol. „Určite údržbár alebo hroch, to je jedno. Voda im nevadí a leniví sú, až to bolí.“

Ani šomranie mu nepomohlo, ani nebolo komu a pred kým nadávať, lebo kancelária bola prázdna. Iba si frfotal sám pre seba. Prestal nadávať a cíp služobnej pláštenky prehodil cez roh stola, tam zatiaľ nekvapkalo, no už začalo, a rozhodol sa, že zachráni stolové strúhadlo na ceruzky, dva popolníky a Burgerove zabudnuté cigarety – sotva polovicu škatuľky.

„Do prde...“

Nedokončil. Neopatrne odkryl opačný roh stola, kde mal poznámky k poslednému prípadu.

„Ja sa na to...“

Zaregistroval pohromu a strhol pršiplášť naspäť. Odkryl sa opačný roh stola. Služobná pláštenka bola jednoducho krátka. Nestíhal. Ani prikrývať, ani nadávať.

Krauz sa zošúveril do guľôčky, lepšie si pretiahol služobnú pláštenku cez hlavu a prestal bojovať. Rezignoval, vykašľal sa na spisy, kryl si iba hlavu. S vodou sa bojovať nedá, je to živel.

Rozleteli sa dvere.

„Čau!“ zahulákal Chosé. „Tak jak, vodník Čľupko!?“

„Ahoj. To nie je tvoj parazól!“

„Nie je, ale posluži, né?“ Chosé víťazoslávne zamával najnovším úlovkom.

„Zožeň ešte jeden aj pre mňa!“

„Si na hlavičku? Vieš, čo ma stál? Musel som rapavú Vieru pozvať na večeru!“

„Pozvi ju aj na raňajky a vyškemri jeden aj pre mňa! Nevidíš, ako tu trpím?“

Chosé podal Krauzovi obrovský čierny dáždňik a razantne pokrútil hlavou.

„Tu máš tento, radšej ho obetujem, ale raňajky s ňou nie!“

Krauz poznal rapavú Vieru z výstrojného skladu, chápala kolegu.

„Daj ho sem!“

Vytrhol mu dáždňik a rozprestrel ho nad stolom. Kvapky dopadajúce na hlavu ignoroval, uteráky majú a hlava sa dá vysušiť raz-dva, no na stole ležali hotové poklady a tie bolo treba chrániť v prvom rade.

„Čo stojíš, tela! Pohni sa! Poprikrýval som, čo sa dalo, no už to tečie všade! Otvor skriňu a začni ládovať spisy, ja podržím dáždňik!“ velil Krauz.

Chosé otvoril plechovú skriňu a, ignorujúc kvapky dopadajúce zo všetkých strán, schovával jednu kôpku šanónov za druhou.

„Švihaj!“ pomáhal mu parták, kryjúc ho mohutným čiernym dáždnikom.

„Čo štekáš, šak robím, čo môžem!“

Keď v útrobach Chosého skrine zmizla polovica spisov zo stolov, Krauz si konečne všimol rozmer monštra, čo držal v ruke.

„Rapavá Viera toto používa na zoskoky namiesto padáka?“ zamával dáždnikom.

„Jej foter má pohrebnú službu, hento parazoidné monštrum používajú ako reklamu,“ Chosé kývol hlavou k čiernemu cirkusovému stanu v Krauzových rukách.

Krauz sklonil dáždnik, aby dovidel navrch.

„Nie je tam nič. Žiadne logo firmy ani reklama.“

„Stačí rozmer a farba, né?“

„Tiež pravda, reklama sama osebe,“ naklonil dáždnik, aby lepšie kryl kolegu.

Chosé schoval posledný fascikel do skrine.

„Vybavené! Uf! Ešteže som prišiel včas.“

„Neprišiel si včas, moknem tu už hodinu a z hlavy mi zatieklo po chrbte až na riť!“

„Sa neposer!“

„Keby aj, mám aspoň automatický bidet.“

„Čo?“

„Nevieš, čo je bidet? Ritná sprcha.“

„Až doteraz som si myslel, že je to priestor medzi kozami.“

„To je dekolt.“

„A revolver americkej výroby z čias divokého západu?“

„Je iba kolt.“

„Ešteže ťa mám, inak zomriem sprostý.“

„Zomrieš sprostý aj bezo mňa.“

„Ďakujem za úprimnosť.“

Krauz prikývol, chvalabohu, túto časť debaty majú úspešne za sebou. Kývol kolegovi, posunul sa na stoličke a prichýlil Chosého pod veľký čierny dáždnik.

„Ďakujem,“ zasyčal Chosé lakonicky. „Aj za ten kolt.“

„Máš za čo,“ odvrkol Krauz takisto.

„Ešteže ho mám za pásom. Smith Wesson tridsaťosem špeciál, trojpalcová hlaveň.“

„Tak sa nabadúce nerob sprostý!“

Chosému sa nechcelo odpovedať, boli sami, nemal sa kto pripojiť, fóriky si šetril na neskôr. Chvíľu iba sedeli na polzadku na jednej stoličke pod jedným dáždnikom. Ani sa veľmi nepretláčali. Občas sa pomrvili.

Kvapky cupkajúce zo stropu utíchali.

Chosé sa nahol a vykukol.

„Už asi uzavreli potrubie. Lepší sa to.“ Skontroloval strop a zazubil sa na kolegu.

„Konečne.“

„Písal si ďalej?“ Chosé sa prestal starať o dážd a prehodil výhybku na služobné problémy.

„Písal.“

„Ukáž.“

Chosé vstal, šikovne sa uhol drôtenému špicu na konci dáždника, aby ho nepichol do oka, a strhol pláštenku z písacieho stroja.

Krauz najprv vystrčil ruku spod čiernej opachy, otočil dlaň hore, potom dolu a až keď na ňu nepadla ani kvapka, uveril.

„Fakt, asi už uzavreli hlavný ventil. Konečne.“

Dáždnik pre istotu nezložil, iba sa na stoličke s kolieskami presunul k písaciemu stroju. Chosé už sedel na jeho mieste a čítal. Otáčal valcom, posúval papier hore-dolu, čítal, šomral si, mimovoľne prikyvoval.

„Vypadni! Posuň sa!“ snažil sa ho vystrnadíť Krauz.

„Počkaj, čítam.“

„Ešte to nie je hotové.“

„Nechaj ma to dočítať aj polosurové.“

Krauz počkal. Chosé dočítal, vstal. Vymenili si stoličky.

„Zatiaľ v poriadku, kompl. Má to hlavu aj päťu. Túto časť nočnej služby s dôverou prenechám tebe, tvojmu básnickému črevu sa moje slepé nevyrovná. Len to napíš tak, aby nás zase nevláčili dva mesiace po inšpekcii.“

„A čo asi robím?“ Krauz ukázal oboma rukami na písací stroj. „Tvoju riť zachraňujem, nie moju!“

„Našu, kámo, našu, ideme v tom spolu.“

„Spolu...“ pripustil neochotne Krauz.

„Napíš tam, že ten nôž mal čepel' dlhú dvadsať centimetrov,“ radil Chosé.

Krauz vzdychol.

„Nemôžem! Taký ani v kuchyni nemali. Dám tam pätnásť s čiernou rúčkou, taký sme mu vtlačili do dlane.“

„Aha,“ spomínal Chosé. „Jasné, daj pätnásť, už si spomínam.“

Krauz si pritiahol stoličku k písaciemu stroju, ešte raz s obavami pozrel na strop, no situácia s kvapkami bola o poznanie lepšia, a pustil sa do druhej časti hlásenia z nočnej služby. Od neho záviselo, či ich budú dva mesiace vláčiť po inšpekcií, alebo ich rovno prepustia do civilu, alebo ich nechajú slúžiť ďalej, prípadne dostanú ešte aj odmenu za vzorne vykonaný služobný zákrok.

2

Nočné služby nemá nikto rád. Nočné z piatka na sobotu sú úplne mimo záujmu – každý normálny policajt chce mať v piatok poobede pokoj, aby sa mohol pripraviť na víkend s rodinou. Na iných oddeleniach možno voľné víkendy s rodinou fungujú, na oddelení vražd iba výnimočne.

Na nočné z piatka na sobotu alebo zo soboty na nedeľu sa nikto dobrovoľne nehlási, väčšinou sa udeľujú za trest.

„Vy dvaja debili!“ zahulákal Mayor a od zlosti ho až nadvihovalo na stoličke. „Povedzte mi, čo mám s vami robiť!“

Krauz skormútene zvesil kútiky úst, Chosé sa tváril, že sa o ňom nehovorí. Stáli v šéfovej kancelárii plece vedľa pleca a čakali na ortieľ.

„To si fakt neviete šľahnúť pár pohárikov bez toho, aby ste nevyrobili prúser!? Načo ste tam lozili!? Prečo ste nešli k Jumbovi ako inokedy!?“ hulákal šéf oddelenia vražd.

„Šak sme tam boli...“

„Začali sme u Jumba,“ doplnil kolegu Chosé.

„... ale potom...“

„Prestaňte! Prosím vás, prestaňte! Tie vaše drísty ma nazaj nezaujímajú!“

Major Alexander Mayor sa pohodlne rozvalil na stoličke, silene sa usmial.

„Viem všetko, holúbkovia, no nechápem, prečo nie od vás, ale od druhých. Na čo ste čakali?“

„Že z toho nebude nič,“ priznal úprimne Krauz.

„Ale je! Riaditeľ tretieho okresu chce na vás podať písomnú sťažnosť do rúk šéfa mesta. A kde skončí taká sťažnosť, to vám dvom vysvetľovať nemusím!“

Mlčali, skormútene sklonili hlavy, čítali vzor na vyšliapanom koberci.

„Musím!?“ zahulákal Mayor.

„Na inšpekciu,“ zašepkal Krauz, aby mu urobil radosť.

„Presne!“

Mayor si zapálil. Zase mal fajčiarske obdobie. Za normálnych okolností by si normálne zapálili aj oni, no teraz neboli normálne okolnosti, na cigaretku u šéfa si netrúfli ani pomyslieť.

„Jedno nechápem,“ vzdychol si medzi dvoma ťukmi. „Prečo ste mu ešte aj drbli do nosa! Ako sa opovažujete podplukovníkovi drbnúť do nosa!?“

„Nedrbli...“

„Drž hubu! Má sto svedkov!“

„Nedrbli,“ trval na svojom Krauz. „To bolo tak... Minulý piatok sme začali U Jumba...“

„Presne!“ súhlasil Chosé.

„... ale potom sme sa presunuli do policajného klubu na Štrkovec...“

„Presne!“

„... a vybavovali sme si veci s dvojkármí. Išlo o znásilnenie maloletej školáčky, čo minulý týždeň rozmazávali všetky noviny. Ešte stále ten prípad nemajú objasnený. Posunuli sme im nejaké informácie. Vyhodnotili ich ako kvalitné, trefné a niečo poplatili. Potom prišiel Šimunič...“

„Presne!“

„Pre vás pán riaditeľ podplukovník Šimunič!“ opravil ich Mayor.

„... no ten, a že aby sme s ním išli k baru na pohárik, že si s vraždármi rád štrngne.“

„Presne!“

„Ale my sme mali rozrobenú debatu s miestnymi detektívmi, tak sme odmietli.“

„Presne!“

„Ešte raz povieš *presne*, tak ťa vyhodím!“ zagánil Mayor na Chosého.

Chosé prikývol – pochopil a slovo *presne* najbližšiu hodinu používať nebude.

„No a potom to už išlo rýchlo,“ pokračoval Krauz. „My sme niečo vypili, on niečo vypil...“ Urobil krátku prestávku, aby ďalším slovám dodal primeranú vážnosť. „Odchádzali sme, naozaj sme už chceli odísť, no dobehol nás a ťahal nás

k baru, že si s ním musíme štrngnúť. Slušne, podotýkam, veľmi slušne sme mu vysvetlili, že ešte niečo máme a odchádzame. Nedal si povedať, zdrapol Chosého za rukáv a ťahal ho od dverí, Chosé sa otočil, vytrhol sa mu a on spadol. No a potom sa to začalo. Chceli sme mu pomôcť vstať, a namiesto vďaky nám načas nadával, vykrikoval na celý klub, že čo si o sebe myslíme, že keď sme vraždári, či sme niečo viac ako radoví policajti a kdesi-čosi. Padli aj nevyberané slová na našu adresu a na adresu nášho oddelenia. Snažil som sa ho upokojiť a oprášiť mu sako na chrbte, no asi to zle pochopil, myslel si, že ho idem biť, či čo, rozohnal sa a trafil ma do brady. Potom nám uletela ruka a pustila sa mu z nosa krv...”

Krauz bol presvedčený, že toľko by na vysvetlenie stačilo.

„Nie nám, iba jednému z vás uletela ruka!“ nestačilo Mayorovi.

„Mne,“ priznal sa bez mučenia Chosé.

„Presne! Pán presný!“

Mayor sa chvíľu pohojdával v kresle.

„Padli aj ostrejšie slová?“

„Vyjebanci a skurvená namyslená kriminálka, niečo také,“ pripustil Krauz.

Mayor bol až teraz spokojný.

„V poriadku, aj mne sa to tak donieslo. Vlastne nie v poriadku!“ Okamžite sa opravil. „Nech by vám povedal čokoľvek, nemôžete ho mlátiť, hlavne nie pred jeho podriadenými! Je to podplukovník! Šéf okresu!“

„Nemlátili sme ho, dostal iba jednu do nosa. Bola to viac-menej nehoda...”

„Určite, to vám tak na inšpekciu zožerú!“ Mayor soptil, nechápavo krútil hlavou. „Jednému nerozumiem – prečo ste mi nič nepovedali? Na čo ste čakali? Že sa to ututlá? Čo nepoznáte Šimuniča? Už obtelefonoval všetkých funkcionárov. Vraj o tom vie aj riaditeľ mesta.“

„Bohatstvo...”

„Presne tak, Chosé! Bude vás to stáť bohatstvo, toľko percent z platu vám naparia! Aj to iba v tom lepšom prípade!“

Mayor si zapálil druhú.

„No nič, chlapi, neskoro plakať nad rozliatym mliekom. Vy sa teraz pekne-krásne odpracete do kancelárie a tam bu-

dete tichučko čakať. Ja pôjdem na poradu k riaditeľovi. Uvidím, čo mi povie, podľa toho s vami zatočím!“

Prepusťil ich gestom, akým sa zo stola zmetajú omrvinky.

Porada bola krátka, prvé dva mesiace roka neprinesli žiadne závažné prípady a aj bezpečnostná situácia bola uspokojivá – nebolo čo riešiť.

Po porade kývol riaditeľ kriminálky na Mayora: „Ty ešte chvíľu ostaň.“

Mayor počkal, kým kolegovia funkcionári opustili riaditeľovu kanceláriu.

„Volal mi riaditeľ mesta. Čo mali tí tvoji chlapi so Šimuničom?“

Mayor mu v stručnosti zopakoval Krauzovu verziu.

„Mne to šéf rozprával trochu inak.“

„Možno detaily...“

„Ale v podstate mu rozbili nos, nie? Na tom sa zhodneme.“

„V podstate...“ pripustil nechotne Mayor.

„Majú šťastie, že sa to stalo v policajnom klube. Poznáš riaditeľov názor na policajný klub. Na akékoľvek kluby.“

„Aký názor môže mať zarytý abstinent na bar plný podnapitých policajtov?“

„Správne! A to je ich šťastie. Riaditeľ prijal Šimuničovu sťažnosť telefonicky, zakázal mu čokoľvek písať a kamkoľvek posilať, navyše ho upozornil, že ešte jeden incident – a dá klub zavrieť. Ale to tým dvom nehovor, riadne ich podus, nech sa chvíľu škvaria vo vlastnej šťave. Potom si ich vyrieš po svojom.“

Mayor prikývol. Riaditeľ kriminálky videl, ako sa mu uľavilo, musel sa usmiať, hoci tieto svalové partie na tvári mal vo zvyku precvičovať maximálne raz za týždeň.

„A o koho vlastne ide?“

„Krauz, Fischer.“

„Rišo a Chosé?“ poskočilo mu obočie. „Vážne? Čo sa zbláznili? Nevedia sa ovládať? Alebo boli úplne...“ nedokončil, čakal vysvetlenie.

„Neboli.“

„Mali službu?“

„Nie, mali osobné voľno po službe.“

„Potom v poriadku. Len tak medzi nami, Šimuniča nemusím ani vidieť, na môj vkus venuje tomu ich klubu až priveľa času, snaží sa riadiť okres z barovej stoličky, púšťa si pritom hubu na špacír a riaditeľovi sa to nepáči. Ani mne. Ale ani toto tým dvom nehovor!“

Obaja sa zasmiali.

Mayor odchádzal z porady v dobrej nálade, čo sa často nestávalo. Vlastne skoro nikdy. No sotva siahol na telefón, tvár mu stuhla, úsmev sa stratil.

„No poďte, poďte... vy dvaja,“ ťúchal si bradu, ani čo by ešte stále nebol rozhodnutý, ako ich potrestať.

„Dobrý deň, pán Mayor.“ Chosé sa pokúsil odľahčiť situáciu. Vyslúžil si bodyček do boku.

„Veď ono vás to panáčkovanie prejde!“ Mayor výhražne zagánil na Chosého. „Šéf mesta ani riaditeľ kriminálky s tým nechcú mať nič spoločné. Naozaj si neželajú, aby to rozmazávala inšpekcia. Nemusia stále riešiť iba kriminálku. Percentá nedostanete, ústne pokarhanie sa u vás dvoch mňa s účinkom, akoby som hrach na stenu hádzal. Písomné pokarhanie som nepísal aspoň desať rokov a práve dnes sa mi s tým nechce začínať, takže vyfasujete tri sobotné nočné služby za sebou a tým to považujem za vybavené!“

„No počkaj! Šani! Tri tresty za jeden priestupok!? Šak aj v thajskej väznici majú väčší zmysel pre spravodlivosť než na tomto oddelení,“ ohradil sa Krauz.

„Presne!“ porušil sľub Chosé.

„To je jeden trest, vy mudrlanti, ale rozložený na tri týždne!“

„Šani, zmiluj sa! Tri víkendy za sebou? Veď aj my máme rodiny...“ škemral Krauz. „Sám najlepšie vieš, že na vraždách aj bez trestu odslúžime každú druhú sobotu jak otroci.“

Mayor sa zamyslel. Naozaj sám najlepšie vedel, v akom tempe pracujú jeho podriadení.

„Tak jednu, tú najbližšiu,“ rezignoval.

Už odchádzali keď si Krauz spomenul...

„Ale túto sobotu si dobrovoľne vzali Burger s Hanzelom. Chystajú sa prelúskat tú nelegálnu herňu na Obchodnej. Môžeme z piatka na sobotu?“

„Tak z piatka na sobotu, ale už vypadnite! A to vám hovorím, chcem ukázkový výkon služby, chcem výsledky! Sám si vás prídem skontrolovať o druhej v noci, či nedrichmete! A von!!“

Zmizli rýchlejšie než kúdol dymu vo ventilátore.

„O druhej v noci sa na vás môžem zvysoka...“ dodal šéf oddelenia vražd, keď si bol istý, že už ho nepočujú.